

Chương 9

“Tiểu Xuân Xuân vì sao lại đột nhiên không để ý tới ta vậy?” Phong Diệc Nhiên có chút đau lòng nghĩ, “Nàng từ chối đồ trang sức ta tặng nàng, trước kia nàng cực kỳ thích mà.”

Nàng cũng không còn ra ngoài với hắn, càng không phải nói đến những chiếc hôn môi rồi.

“Ta có ý trung nhân rồi.”

Những lời này như đẩy hắn xuống vực sâu không đáy, hắn thực sự không thể tin Tiểu Xuân Xuân sẽ đối xử với hắn tàn nhẫn như vậy.

Coi sự nhiệt tình chân thành của hắn như suy nghĩ xấu không hề thật lòng.

A, nàng nhất định là bị tên nam nhân đó lừa, nhất định là như vậy.

Chính suy nghĩ này đã khiến hắn đi theo Triệu Xuân đến bên ngoài Hạnh Hoa Lâu.

Hắn nhìn Tiểu Xuân Xuân hắn yêu thương đứng cùng với một nam tử cao ngạo, không ngừng tỏ ra vẻ phong tình nhưng đối phương đến nhìn cũng không nhìn một cái.

Phong Diệc Nhiên trừng to mắt, “Ách? Là Thái tử, hắn cũng đến chỗ này rồi sao?”

Nhất định là đi tìm Trình Mặc, cảm ơn ông trời là hắn đã đến trước một bước, không hắn nhất định sẽ điên mất.

Hắn ghét nhất là bị Thái tử quấy rầy không ngừng.

Trần Hợp Hoan là một địa phương nhỏ, Thái tử nhất định không tốn vài ngày liền hỏi thăm được chỗ ở của hắn rồi.

Hắn thật thương cảm Tiểu Xuân Xuân, chờ đến khi nàng biết được ý trung nhân của nàng không thích nữ nhân thì nhất định sẽ vô cùng thương tâm, đến lúc đó hắn nhất định sẽ tận lực an ủi nàng.

Mà ở chỗ này, nhìn Liễu công tử ngồi lên lưng ngựa, tuấn tú mạnh mẽ mà nghênh ngang rời đi khiến Triệu Xuân dường như phát hiện bản thân càng yêu hắn, “Thật sự là một người mạnh mẽ.”

Mặc kệ hắn (Triệu Xuân) nói cái gì, làm việc gì thì hắn cũng không nhìn đến một lần nào.

Thật là oan gia định mệnh của hắn mà.

Trái tim của hắn, tâm hồn của hắn giống như đã theo hắn đi xa, hắn quyết định đời này một đời một kiếp đều phải đi theo hắn, đến khi hắn chấp nhận tình cảm của bản thân mới thôi.

Vì tình đi đến tận nơi chân trời, cũng là một chuyện vô cùng lãng mạn.

Hắn nhen nhàng giơ khăn lụa, vẫy nhẹ đối với bóng lưng của hắn, “Người yêu của ta, hãy chờ đến cứu vớt khỏi vực sâu cô đơn nhé.”

“Tiểu Xuân Xuân!” Phong Diệc Nhiên sau khi hắn xoay lưng liền cao hứng vỗ vai nàng.

Triệu Xuân dường như giật mình xoay người, vừa thấy là hắn thì không nhận được sắc giọng: “Là người à, thật không lịch sự dọa người ta như vậy.”

“Ta thấy nàng rất hạnh phúc nha. Tiểu Xuân Xuân, người vừa này là ý trung nhân của nàng à?” Hắn chua loét hỏi.

Hai mắt Triệu Xuân sáng lên, “Đúng vậy, người cũng thấy rồi phải không? Hắn thực sự là nam nhân trong nam nhân.”

Phong Diệc Nhiên hừ nhẹ một tiếng, “Có thể là nam nhân trong nam nhân á? Tên kia còn thích nam nhân đấy.”

Triệu Xuân trừng lớn mắt phượng xinh đẹp, kinh ngạc hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

“Ta nói Trình Tông Liễu thích nam nhân, tiểu Xuân Xuân, nàng ngàn vạn lần đừng bị dáng vẻ đẹp mắt của hắn khiến cho động tâm, nàng sẽ đau đớn đấy.”

“Người nói Liễu công tử? Chẳng lẽ người biết hắn?”

“Liễu công tử? Hắn đã dùng tên khác rồi à. Đúng vậy, ta biết hắn, hơn nữa còn rất quen thân, chúng ta là bằng hữu cho nên ta vô cùng hiểu hắn, hắn có người trong lòng rồi, tuyệt đối sẽ cô phụ tiểu Xuân Xuân.”

“Hắn có người trong lòng? Vậy là tình địch của ta rồi! Là ai, ta không tin ta sẽ thua nàng đâu.” Hắn đối với dung mạo của bản thân vẫn mười phần tự tin.

“Chính là Trình Mặc đó, ta không nói với nàng hắn thích nam nhân mà hắn thích nam nhân xinh đẹp giống như nữ nhân.” Hắn nhỏ giọng nói: “Lén nói cho nàng biết, hắn có chút biến thái, thích bảo nữ nhân mặc y phục nam nhân, sau đó thì... Nàng biết rồi đấy!”

Triệu Xuân trừng to mắt, “Thật sự như vậy ư? Hắn không thích nữ nhân?”

“Đúng vậy, hoàn hảo là ta nói cho nàng sớm một chút, nhân lúc bây giờ còn kịp thì hãy nhanh chóng cắt đứt tơ tình này đi.”

“Không, ta đã nhận định hắn là phu quân duy nhất đời này của ta.” Hắn nói bằng giọng vô cùng kiên định: “Hắn là của ta, nhất định sẽ là của ta.”

Phong Diệc Nhiên nhất thời há hốc mồm, đều đã nói hết cho nàng rồi mà sao nàng vẫn kiên trì phải có được Trình Tông Liễu không thể? Hay là nàng không tin lời nói của hắn?

“Phong Diệc Nhiên, ngươi nói các ngươi là bằng hữu, vậy ngươi nhất định có thể biết hắn đi đâu, ngươi có thể đưa ta đi không?”

“Đương nhiên có thể.” Hiện giờ nhất định là hắn ta đang đi tìm Trình Mặc, nhưng khẳng định sẽ vô hụt thôi.

Lại đề Trình Tông Liễu mạnh mẽ cự tuyệt ngay trước mặt nàng.

Tiểu Xuân Xuân thật đáng thương, vẫn luôn chưa tới phút cuối chưa thôi!

“Nhưng ta phải quay về nhà thay y phục đã.” Dương như trên mặt Triệu Xuân hiện lên vẻ dứt khoát kiên định.

Vì tình yêu của hắn, những thứ sơn phấn, hoa phục này vốn không tính là gì cả.

Mà Phong Diệc Nhiên vẫn tiếp tục bám đuôi theo hắn, “Tiểu Xuân Xuân mặc kệ mặc cái gì đều rất đẹp rồi mà.”

Nhưng nếu nàng nguyện ý mặc bộ nào đó hở hang hơn, vậy thì càng đẹp hơn!

Thuyền Ô Bồng vững vàng chạy trên sông, yên tĩnh hướng đến kinh thành.

Triệu Lập Đông ngồi trên đuôi thuyền, hai tay ôm gối, gió đêm khiến nàng cảm giác có chút lành lạnh, nhìn dòng nước mờ mịt mà suy nghĩ trong lòng cứ lên xuống thất thường.

Rốt cuộc Trình Mặc muốn đưa nàng đến nơi nào đây?

Mà thái độ của nàng có phải quá mức nghe theo hay không? Có mấy người nửa đêm bị bắt trời từ trong nhà, đi đường mà không biết đường đi, mà có thể bình tĩnh thản nhiên như nàng chứ?

Nàng nhẹ nhàng sờ sờ bộ lông mềm mại của Xuất Gia Nhân, nó vốn hoạt bát nghịch ngợm nhưng đêm nay lại yên tĩnh lạ kỳ, ngoan ngoãn nằm cạnh chân nàng.

Sau khi rời khỏi trấn Hợp Hoan, nàng vui vẻ phát hiện Trình Mặc cũng đưa Xuất Gia Nhân đi, nàng liền vô cùng tự nhiên tiếp tục việc chăm sóc nó.

Mà Xuất Gia Nhân cũng vô cùng tự nhiên coi chiếc túi trên váy nàng thành nhà mới của nó.

Một bóng người xuất hiện cạnh chân, nàng ngẩng đầu liền thấy là Hắc Viêm, là tri kỷ bánh ngọt ít nói của nàng.

Hắn nhìn nàng một cái, gương mặt vẫn nghiêm túc như cũ nhưng trên môi hơi nhếch lên một chút.

Triệu Lập Đông nghĩ thầm: “Hắn hẳn là đang cười đi?”

“Áy, có phải ta ảnh hưởng người làm việc hay không? Ta có thể đi liền.”

Nàng vừa nói vừa định đứng lên, Hắc Viêm liền thuận tay nhấn vai nàng xuống, “Không có.”

“VẬY, ta lại tiếp tục ngồi ở đây.” Nhìn dáng vẻ của hắn giống như nếu bây giờ nàng đứng lên sẽ bị hắn đâm chết luôn, nàng vẫn lên ngoan ngoãn ngồi xuống thôi.

Sự im lặng bao trùm cả màn đêm, nàng hắng giọng, quyết định thay đổi không khí “À, việc này, việc Hắc đại hiệp này...”

“Hắc Viêm.” Hắn nói ngắn gọn.

“À, Hắc Viêm, cảm ơn người không chê bánh của ta khó ăn. Hàng ngày vẫn đến mua bánh cho ta, chia sẻ cho ta ý tưởng mới, ta thật sự cảm ơn người, người không biết người làm vậy có ý nghĩa đối với ta lớn như thế nào đâu?”

Cho đến giờ vẫn luôn chỉ có mình nàng kiên trì ước mơ của bản thân, Hắc Viêm xuất hiện khiến cho nàng có cảm giác có bằng hữu.

Rốt cuộc cũng có người thật sự nghiêm túc với bánh ngọt của nàng, hiểu được nàng đã cố gắng bao nhiêu mà không coi nàng như một câu truyện cười thú vị.

Hắn lắc đầu, “Không phải ta.”

“Á! Có ý gì chứ?”

Hắc Viêm lặp lại, “Không phải ta, ta là chân chạy, truyền lời.”

“Hả!” Nàng nắm chặt tay, có chút kích động nói: “Hắc Viêm đáng ghét! Chẳng lẽ lời của người không thể nói nhiều thêm một chút sao? Người có biết người làm như vậy khiến ta rất khó chịu không! Người là con người, không phải cộc gỗ, nói thêm mấy câu, nở thêm mấy nụ cười tươi rói thì có chuyện gì được chứ?”

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, đôi mắt đen láy dường như có chút tức giận khiến nàng rùng mình. Hắn, hẳn chẳng lẽ tức giận muốn làm thịt nàng rồi chứ?

Ai biết thế nhưng hắn lại gật gật đầu, “Ta biết, tận lực thay đổi.”

Nàng thiếu chút nữa té xỉu, nhưng xem ra an toàn của bản thân không có gì phải lo lắng rồi, “Người vừa nói người chỉ là chân chạy truyền lời giúp người khác, người đó là Trình Mặc sao?”

Hắn gật đầu.

Trình Mặc? Vì sao hắn lại phải làm chuyện này?

Triệu Lập Đông nghĩ đến bánh ngọt trong phòng hắn ngày đó, nhất định là làm từ tya vàng. Nàng vẫn cho rằng hắn là kẻ trộm, không nghĩ tới hắn lại chính là khách nhân duy nhất đó.

Hắn mới đúng là tri kỷ bánh ngọt của nàng.

Người thực sự nghiêm túc với ước mơ của nàng lại lại hắn!

Hắc Viêm nhìn nàng, lại nói một câu “Trình Mặc, là người tốt.” Hắn dùng một chút “Ta cướp của hắn, hắn đánh gãy tay ta.”

Triệu Lập Đông ngẩng đầu nhìn hắn có chút khó hiểu, “Cái gì cơ?”

Nàng bắt đầu hiểu được Hắc Viêm có thói quen chỉ nói một câu một lần nên nàng cũng không thúc giục mà chỉ lặng yên lắng nghe.

“Hắn nói ta không phải tên cướp, nên đi tìm việc khác tốt hơn. Ta nói ta từng, nhưng không ai muốn thuê ta.”

Triệu Lập Đông hiểu, lấy cách nói chuyện cực kỳ ngắn gọn cùng gương mặt hung ác của hắn, thực sự rất dễ khiến người ta hiểu lầm, không dám lại gần.

Hắn nói hắn thiếu người hầu muốn thuê ta, nhưng nếu ta cướp đồ của hắn lần nữa, thì không còn đánh gãy tay mà là vụn cổ.”

Nàng nhin không được buồn cười “Đây thực sự giống y hệt lời nói của Trình Mặc.”

Hắc Viêm nhìn chăm chăm nàng, lại lặp lại câu nói kia, “Trình Mặc là người tốt.”

Về mặt triệu Lập Đông đầy kỳ quái nói “Vì sao người muốn nói cho ta những điều này?”

Hắn không thích nói chuyện như vậy nhưng đêm nay lại nói với nàng nhiều như thế, chỉ sợ hắn đã dùng hết số lượng câu chữ trong một năm rồi đi?

“Bởi vì Trình Mặc cũng có ưu điểm.”

“Đúng vậy, suýt chút nữa ta đã quên.” Dưới cái miệng xấu tính kia thì hắn có một trái tim còn khoan dung độ lượng hơn cả người thường.

Nàng khẽ thở dài.

Vì sao cái tên Trình Mặc khiến người ghét kia lại đặc biệt đồng thời có cả tính cách lưu manh cùng anh hùng cơ chứ?